

подкарали крави къмъ сбирището. Намѣси се и нашата юничка съ другитѣ крави, но биеше въ очи съ своята хубостъ, спретнатостъ и чистота и, чини ми се, много неохотно газѣше изъ калѣта. Пантовкитѣ ѝ се изцапваха и затова тя бързаше да задмине другитѣ и все усилаваше напредъ. Когато вече излѣзе надъ село, Обечка скърши въ страна, подмина бързо чардата и препусна възъ рѣката. Не можаха да я спратъ нито чирака на Недѣлчо, нито козаритѣ.

— Изчезна.

Върнахме се съ мама.

— Добре ѝ прелѣхъ пжтъ! — каза тя на тате и остави котлето. — Не влѣзна и въ говедата. Подмина ги бързо и хвана пжтя възъ рѣката. Господи, какво ще стане съ нея?

— Какво ще стане. Ще отиде на Валога. Ще пратя утре човѣкъ да я докара, — каза баща ми.

— Но дали ще погоди пжтя за Валога? Боя се, че ще кривне нѣкъде на друга страна?

— Сигурно знае го. Тя за това е и бързала.

— Ами ако я настигнатъ вълци и да я изядатъ?

— Ехъ, ако я настигнатъ, ще я изядатъ. За това сж и вълци, да ядатъ добитѣкъ...

На обѣдъ дойде дѣдо Иванъ.

— Кравата е на Валога, — каза той. — Срегнахъ я въ Данчулицата. А щомъ е дошла до тамъ, тя знае кѣде е Валога. Не изпращайте човѣкъ за нея, защото пакъ ще избѣга и може пакостъ да стане съ нея. Да я държите цѣло лѣто вързана на ясла — не е хубаво. Когато ще отима малко, тя ще се умири. Сега нека остане при нашитѣ говеда и [наесень, като се прибератъ отъ планината, ще я докаратъ.